

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Човек на земљи, браћо и сестре, најзагонетније биће од свих осталих створења Божијих. Не само зато што има душу и тело, него и зато што никада не може бити сам. Не мислим на људско друштво. Или ће бити у друштву са Богом, или ће бити у друштву са ђаволом. Трећега нема. Тако да и пред сваким човеком постоје само два пута – један који води у живот вечни, у Царство небеско, и други који води у пакао, у огањ вечни, у муку вечну. До доласка Господа Христа у овај свет било је тешко људима живети, јер нису познавали правога Бога, а био је присутан ђаво, који је мучио људе на разне начине, кроз помисли, кроз рђаве речи, кроз ружна и грешна дела. И са сваким грехом ђаво је улазио у човека, у људе, у народе.

О таквим случајевима говори и данашње Свето Јеванђеље, браћо и сестре. Говори о два бесомучника. Бесомучан кажу за човека који је поседнут ђаволом, у коме нечисти духови обитавају, или српским речено – то су луди људи, лудаци, како би казали. Та два човека у крају Гергесинском, били су толико опаки и зли, да нико није смео да прође оним путем где су они живели, по гробовима, и крили се тамо. Зашто су они били тако опаки и зли? Зато што су били многи ђаволи у њима. Легеони. Али, деси се један необичан сусрет, сусрет Бога и ђавола. Господ Христос, оваплоћени Бог и богочовек, долази у те крајеве Гергесинске, и та два бесомучна човека, који су до тада били страх и трепет за све, истрчаше пред Њега и повикаше: „Што си дошао пре времена да нас мучиш?“ Какво признање! Каква страшна истина! Ђаволи познају Господа Христа, да је Он Син Божији, да је Он Судија, да ће Он судити на Страшном Суду и њима, и роду људскоме. Али они исто тако знају да тај дан још није стигао. Зато и кажу: „Што си дошао пре времена?“, *доћи ће време кад ћеш нас мучиши, али зашто сада пре времена долазиш?* То је једно страшно признање да је присуство Бога пакао за ђавола, а одсуство Бога пакао за човека. Знали су они да ће Господ исцелити ове бесомучне људе, да ће њих прогнати одатле и замолише. Замисли, ђаволи моле Господа: „Ако нас изгониш одавде пошаљи нас у свиње“, јер ту је пасло једно крдо, велико крдо

свиња, по некима око две хиљаде. И Господ дозволи – *иџише!* И они изађоше из ова два човека, уђоше у свиње, и гле чуда великога! Људи су годинама трпели и носили у себи толику ђаволску силу, толики број ђавола, а гле свиње не могаху трпети ни један тренутак њиховог присуства, него кад они уђоше у свиње, свиње навалише у море, скочише у воду и подавише се. Свиње, које људи сматрају нечистим животињама, не могу да поднесу нечистоћу ђаволску, а људи који се величају неким својим умом, својим срцем, својим осећањима, они годинама трпе присуство ђавола у себи.

Страшно поређење, али све бива по неком промислу Божијем. Чобани који чуваху свиње, кад видеше шта би отрчаше у град и јавише људима да су она два човека сада паметна, да су оздравили, али да од свиња нема ништа, да су се све подавиле у мору, у језеру. Народ изађе из града до Господа Христа, и ново чудо! Уместо да му захвале што је спасао њихова два суграђанина, што их је исцелио од те тешке болести, ђавоиманости, они молише Господа да иде из њиховога краја. Прогоне они Господа Христа. Зашто? Зато што су били свињољубиви и среброљубиви. Зато што им је било жалије свиња него ових људи које су ђаволи мучили. Помислили су у себи, ако смо толику штету претрпели од Његовог доласка овде, тек шта ли ће нас снаћи ако остане дуже овде међу нама. И молише Га да иде од њих. А Господ благ и кротак и послушан, крете назад одакле је и дошао, а ова два човека, ова два човека који до тада беху страх и трепет, они молише Господа да пођу са Њим. Другим речима да буду Његови ученици, да Га прате у Његовом животу, да гледају Његова дела, да слушају Његову науку. А Господ им рече *не, остїанише овде и ѱричајше шїа вам учини Госїод*. И они осташе ту, и сигурно су они говорили о своме ранијем стању ђавоиманости, говорили су о чуду које је Господ извршио над њима кад их је ослободио присуства ђавола, говорили су о Господу Христу ко је Он, да тако нешто може само Бог да учини. Другим речима, они су били први апостоли у том незнабожачком граду, први проповедници Господа Христа. Зато их је Господ и оставио ту, а није допустио да крену са Њим и за Њим. Ето премудрости Божије како се пројављује, ето науке за све нас браћо и сестре.

Упитајмо се откуда ђаволи у тим људима? Откуда лудило у људима, у роду људскоме? И данас није мали број оних кој су поседнути злим духом, које доводе везане у ланце у наше манастире, у Острог, у Девич, у светог Наума на Охридском језеру, и у друге наше светиње. Доводе их њихови сродници е да би као и ови бесомучници нашли исцељења поред моштију светих. А исцељење долази од Господа Христа који делује, који је своју силу божанску дао и онима који су Му угодили животима својим, светитељима Божијим, да и они, и њихове сухе мошти, хиљаду и више година дају исцељење, као Господ за време свога живота на земљи. Откуда и данас лудило међу људима? Од греха, браћо и сестре. Нема греха без ђавола. Иза свакога греха крије се по неки ђаво. Човек који се предаје греху, који греша а не каје се, он у ствари, прима ђавола у себе или боље речено у множини ђаволе у себе прима. Наравно, да њихово присуство не пројављује се јавно код свих грешника, код појединих само вероватно ради поуке осталима, као што су и ови бесомучници били на поуку својим суграђанима, тако и данас, ови болесници који се лече по нашим светињама, по нашим манастирима, и они су опомена свима нама да се чувамо греха, да се клонимо греха, да се кајемо за грехе своје, јер само тако ми ћемо душу своју очистити од присуства злих сила, од присуства ђавола, од нашега лудила. Сваки грех је по једно лудило душе, а душа испуњена грехом је, у ствари, у лудилу. Онако као онај блудни син из Јеванђеља, који беше вансебан док је живео у гресима, док није дошао к себи. А кад је дошао к себи, значи покајао се, и онда га је отац његов дочекао са радошћу, загрлио га, и као покајнику опростио све његове раније грехе. Тако и Бог очекује да и ми, који грешимо свакога дана. Свети апостол Петар каже да *праведник на дан преша сегам људи*. Праведник, а тек шта ми да кажемо, ми обични смртници, ми обични људи. Колико пута на дан ми грешимо? Свака рђава мисао, сваки страстан поглед, свака нечиста жеља, свако рђаво дело, свака погана реч, јесу греси. Колико их у току дана учинимо? Да ли може то неко да изброји? Не верујем. Али се можемо за све њих кајати, за знане и незнане грехе наше а Господ је спреман да као што је ове бесомучнике исцелио, да кроз покајање и свету Тајну исповести, исцели и душу свакога од нас и тако да ми људи будемо и изградимо у

себи лик Божији, да будемо слични богочовеку Христу, јер зато је човек и створен боголиким, а гресима ми, у ствари, стварамо лик ђавољи у себи.

Нека би нас Господ ослободио тих нечистих сила, грехова и страсти, дао нам своју божанску благодат да живимо по Јеванђељу Христовоме, да испунимо душу своју светим врлинама, добрим делима, добрим мислима, чињењем добра ближњима својима, и да тако живећи дочекамо и ми да нас Господ помилује и прими у Царство своје небеско, и да тамо са свима светима и ми слаavimo Оца и Сина и Светога Духа, кроза све векове и сву вечност.

Амин.